

Jack engedte, hogy Gwen vezesse a terepjárót. A nő nagyon élvezte, hogy lehetőséget kapott a Torchwood SUV betörésére. Egészen más érzés volt, mint a Saab kormányánál ülni. Olyan, mint ha egy busz volánja mögött lenne. Sokkal jobban kellett figyelni, hogy megfelelő távolságra legyen a járdától, ne menjen neki az előtte ügyetlenkedő kocsinak, és a zebránál hagyjon helyet a gyalogosoknak. Bármennyire is magával ragadná a sofőrt a kísértés ebben a járműben, hogy áthajtson mindenem és mindenkin, mégsem tehette meg. Egy kicsit olyan, mint amikor először vezetesz a belvárosban csúcsforgalom idején.

Az esőcseppek sűrűn kopogtak a SUV tetején. Az ablaktörlő folyamatosan ide-oda kattogva pásztázta a szélvédőt, hogy az úttesetet valamennyire tisztán lehessen látni. Vasárnap délelőtt volt, és az égen úgy tűnt, a felhők lassan szakadozni kezdenek. Az utcák üresek voltak, alig akadt gyalogos. A legtöbb ember a napot az ágyban vagy a tévé előtt ülve töltötte, mint valószínűleg Rhys is.

Jack beprogramozta Wildman címét a SUV minikomputerébe. Toshiko bemérte a jármű és a cél pontos helyzetét. Folyamatosan tájékoztatta őket az útviszonyokról, a félbe maradt útfelújításokról, a lezárásokról, és a forgalom esetleges fennakadásáról. Nyugodt hangon navigálta a SUV újdonsült sofőrjét, de Gwennek nemigen volt szüksége segítségre. Olykor még mosolygott is az olyan kifejezéseken, hogy „az előre meghatározott útvonal”, ami bizonyára eredetileg Jacktól származott.

Gwen gyakran járőrözött erre, amikor még rendőrtiszt volt, jól ismerte a környéket. A terepjáró bekanyarodott a Wildman lakása melletti utcába, mely a sínekkel párhuzamosan futott. Majd

ESŐS NAPOK CARDIFFBAN

átvágott az egyik sétálóutcán, hogy ne közvetlenül Wildman ablaka alatt parkoljon le.

A SUV általában gond nélkül közlekedett a főutakon, de akadtak mellékutcák, amelyek túl szűknek bizonyultak számára.

- Néhány évvel ezelőtt a walesi vasút még bejött a városba.

- Jobb volt vagy rosszabb? - kérdezte Jack.

- A kölykök vonatosat játszottak, és fel-alá futottak a sínek melletti utcákon. A tinik is folyton itt lógtak.

- Ezt hogy érted?

- Átszáguldottak a fekvőrendőrökön, megszegtek néhány szabályt, mégsem tartoztatták le őket.

- A fekvőrendőrökön? - kérdezte Jack, miközben kikapcsolta a biztonsági övet. - Azzal szórakoztak, hogy ezeken az utcákon száguldoztak? Néhány lustább kollégának kész gyilkosság lett volna, ha itt posztol.

- A papírmunka, az valóban gyilkosság - vágta rá Gwen, és a kesztyűtartóból elővette a két Geiger-számlálót; az egyiket átnyújtotta Jacknek.

Amikor kiszállt a kocsiból, begombolta a kabátját, felhajtotta a gallért.

Az eső még mindig zuhogott. Jack és Gwen átfutottak az útesten, miközben igyekeztek kikerülni a pocsolyákat. Egy nagy lépéssel Jack szinte átugrott a járdaperem felett. Az eget borító felhők miatt most jól jött az órlámpa kissé sápadt fénye. Elrobogtak pár kisebb üzlet előtt; a kivilágított kirakatok hiába csábították a vásárlókat, nem nagyon akadt senki az üres utcákon, aki betért volna.

Wildman lakása egy háromemeletes házban volt. Gwen kérdően Jackre nézett, aki egy ponyva alá húzódott az eső elől. Egy megfigyelőkamera vette őket célba, ami a bejárat fölött függött. A főbejáratot egy vastag, zöldre festett ajtó védte, a falakat pedig kevésbé igényesen kivitelezett graffitik díszítették. A lakók nevét nehezen lehetett kibetűzni a festék alatt, de a műanyag mögé rejtett papírlapokat nem érte a festék. A legtöbbet kisebb betűvel írták, de az egyik már messziről is jól olvasható volt: WILDMAN, G, második emelet. A kamera folyamatosan vette a kapualjban álldogáló két idegent.

TORCHWOOD

- Nem hiszem, hogy bárki is megzavarna - mondta Jack, és hátralépett; láthatóan arra készült, hogy berúgja az ajtót.

- Ne! - állt elé Gwen. - Ne ébresszük fel a szomszédokat!

- Akkor?

- Hol vannak a kulcsok? Wildman biztosan magánál tartotta őket.

- Igaz - válaszolta Jack. - Talán éppen azt vágtam zsebre.

- Jobb volna, ha megkeresnénk! Kerüljük a feltűnést! Ne üssünk felesleges zajt, ha lehet. Főként, ha végül kiderül, hogy némi sugárzó anyagot rejteget a konyhaszekrényben.

- Oké - bólintott Jack, miközben a zsebeiben kutatott. - Kulcs nincs, marad az igazolvány.

- Nincs rajtunk egyenruha - rázta meg a fejét Gwen - Gyana-kodnának. Már így is figyelnek minket egy-két ablakból. Gondolkodjunk! Te beengednél két ilyen gyanús külsejű alakot, akik azt állítanák magukról, hogy rendőrök? Valami mást kell kitalálnunk.

Gwen a tárcáját kereste, de nem emlékezett, melyik zsebébe is rakta.

- Nincs egy ötfontosod? - kérdezte Gwen.

Jack egy tízfontost nyújtott felé.

- Ezt nevezem! Két perc és visszakapod - mondta, majd körbenézett. - Az előbb láttam itt egy... - átfutott az úttesten. - Fel kell váltanom! - kiáltott vissza, majd eltűnt az egyik kisbolt ajtaja mögött.

Az eladó a névtábla szerint Rasika volt, és igen hálásnak tűnt, amikor az első potenciális vásárló berobogott a boltba ezen az esős délelőttön, csak akkor lepődött meg, amikor a nő a kasszához lépett.

Gwen diadalmas tekintettel mutatta fel Jacknek a bevásárlószatyrot.

- Nyomd meg a Wildman alatti gombot!

- Éhes vagy? - kérdezte mosolyogva Jack, és a szatyorra mutatott.

- Hat kisebb kenyér és négy doboz kukoricapehely - magyarázta Gwen. - Olcsó és tápláló. Nem túl zsíros, és szinte ingyen volt.

- Erre költötted a pénzem?

- Nyomd már meg a csöngőt, Jack!

ESŐS NAPOK CARDIFFBAN

Jack kezdte kapizsgálni, mire megy ki a játék, megnyomta a Wildman neve alatti csengőt.

- Igen – szólalt meg egy női hang.

- Ön rendelt telefonon árut? A szemközti boltból küldtek, hogy hozzam át – magyarázta Gwen, éppen ott állt, ahol a kamera nem láthatta. – A csengőn nem látom tisztán a nevet, sietek, még egy csomó rendelést ki kell ma vinnem!

A nő nem válaszolt, de hallani lehetett, ahogy kattant a zár.

Jack lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. A lépcsőházban egy koszos linóleum látványa fogadta őket. Két ajtó volt balra, és azokkal szemben másik kettő. A lépcső jobb kéz felől kanyargott felfelé. Két kisebb asztal állt a lépcsőházban, az egyikken ingyenes újságok, a másikon kézbesítetlen levelek heverték. Jack végignézte a leveleket, de egyiket sem címezték Wildmannek. A Geiger-számláló mérője meg sem mozdult.

Gwen elindult felfelé a lépcsőn. A mozgásérzékelő azonnal bekapcsolt, ahogy a nő a hatósugarába lépett, és a lépcső felett kigyulladt egy lámpa. A lépcsőfordulóban álló hatalmas ablakon keresztül látni lehetett, hogy az eső továbbra sem állt el, a táj mögötte teljesen elmosódott.

Amikor felértek az elsőre, egy idős hölgy várta őket az egyik ajtó előtt álldogálva. Hosszú, ősz haja volt és ráncokkal barázdált arca. Gwen a szatyorral a kezében elindult felé.

- Köszönöm, asszonyom, hogy beengedett – mondta Gwen udvariasan.

Az idős hölgy végigmérte Gwent, Jacket és a vízfoltokat, amiket maguk mögött hagytak. Gwen is észrevette, hogy a kabátjukról lecsöpögő víz szinte útjelzőként mutatja, merről jöttek végig a linóleumon, majd a szőnyegen, egészen addig, ahol Gwen állt.

- Emlékszem még azokra az időkre – kezdte a hölgy –, amikor a kifutófiúk egyenruhát hordtak. De azok a napok már rég elmúltak – sóhajtott fel, majd visszament a lakásába.

A biztonsági lánc csörgése jelezte, hogy gondosan magára zárta az ajtót.

Gwen Jackre nézett, aki bólintott, és már indult is tovább a lépcsőn. Gwen követte a kapitányt.

TORCHWOOD

Felértek a másodikra, ahol Wildman lakásának kellett lennie. Az ajtóra a hetes számot élénk vörös színnel festették fel, hogy már messziről jól kivehető legyen.

– Ez igen! – mondta Gwen. – Duplazáras rendszer – körbenéztet a folyosón, amíg Jack elővett a zsebéből egy álkulcsot.

A kapitány egy pillanatra megtorpant, majd intett Gwennek, hogy jöjjön közelebb. Az ajtó ugyanis résnyire nyitva volt.

Gwen óvatosan letette a szatyrot a földre, és előhúzta a fegyverét, a Torchwood előírásainak megfelelő revolvert. Ez a típus a bolygón sehol máshol nem volt elfogadott, mert földön kívüli technológiával készült. Jack sosem szolgált magyarázattal, honnan is származik, mint ahogyan azt sem lehetett tudni, honnan van Toshiko datapenje, amivel a bezárt könyv lapjait is el tudja olvasni.

Jack kezében már ott volt a jó öreg Webley.

A kapitány óvatosan benyomta az ajtót, mindketten a falnak támaszkodva álltak. Nem volt semmilyen jele annak, hogy bárki is lenne a lakásban. Jack lépett be először, a fegyvert két kézben tartva elindult befelé.

Éles kiáltás hallatszott, majd üvegcsörömpölés.

– Nyugodjon meg, asszonyom! – mondta Jack, miközben egyre előrébb araszolt. – Nincs semmi gond!

Gwen óvatosan követte, de csak a folyosóig; feltűnt neki, hogy Jack továbbra sem engedi le a fegyverét.

Egy nő állt a nappaliban a csíkos tapétával fedett falhoz lapulva. Nagy barna szemében rémület tükröződött. Nem tudta levenni a tekintetét Jack revolveréről.

– Kérem, ne lőjön! – könyörgött, akár egy iskoláslány, pedig legalább harminc körül lehetett. – Kérem, ne bántson!

A lába előtt egy szilánkokra tört üveg pohár darabjai feküdtek, ami akkor tört össze, amikor meglátta Jacket. Igazán egyedül cipőt viselt, de nem volt rajta harisnya.

– A szoba tiszta – mondta ridegen Jack kissé hátrafordulva Gwen felé, a hangja szinte visszhangzott a helyiségben. – Maradj ott, amíg körbenézek!

Gwen meg sem rezzent, amíg Jack berúgva az ajtókat, és végigellenőrizte a hálószobát meg a konyhát. Majd a kapitány intett Gwennek, hogy minden rendben.

ESŐS NAPOK CARDIFFBAN

Gwen leengedte a fegyvert, és belépett a nappaliba, ami a 70-es évek stílusában volt berendezve. Ugyanaz a barna plüsszőnyeg mindenütt, ami már rég megadta magát az idő múlásának.

- Nyugodjon meg! - ismételte Gwen. - A rendőrségtől vagyunk. Különleges egység - mutatta fel az igazolványát. - Mi a neve?

- Betty - mondta a nő, aki még mindig remegett a félelemtől, de mintha kezdett volna megnyugodni. - Betty Jenkins.

Az akcentusa alapján dél-walesi vagy swansea-i lehetett.

Jack átvizsgálta a nappalit a Geiger-számlálóval.

- Nem azt mondta Tosh, hogy Wildman agglegény volt? - kérdezte kissé gúnyosan a kapitány.

Jack, miközben átvizsgálta a helyiséget, a *Men's Health* magazin egyik számára bukkant, amelynek fekete-fehér borítóján a következő csábító főcím volt olvasható: *Hat egyszerű lépés az egészségért*, aminek hitelességét egy mosolygó férfimodell demonstrálta, meg a *Radio Times* korábbi számainak fénymásolatára. Az összekarcolt, foltos dohányzóasztalon egy koszos kávésbögre állt, körülötte morzsa. A dohányzóasztal mögött egy heverő, aminek az egyik része kissé besüppedt, jelezve, hogy a tulajdonos gyakran onnan nézte a tévét.

A konyhában sem volt jobb a helyzet. A gáztűzhelyet borító foltokból ítélve több hónapja nem volt letakarítva. A kétféjes elektromos főzőlap, amit valaki könyvekkel polcolt alá, sem volt sokkal tisztább. Az ajtók még a 40-es évekből maradhattak itt, talán még a német bombázások után rakták fel őket. A konyhaszekrény polcait régi újságok lapjaival takarták le. Néhány üveg lekvár és egy rozsdás konzervnyitó árválkodott az egyik polcon.

A bútorok és a lakás tisztasága némileg képet adott magáról a bérlőről is. Bár néha hasonló látvány fogadta Gwent is, amikor hazatért. Ilyenkor azonban erőt vett magán, nekilátott, és kidobott mindent, ami megromlott, eltörött vagy már hasznavehetetlen volt, aztán rendet rakott, és alaposan kitakarított.

Az egyik falon felnagyított, A4-es képek sorakoztak egymás mellett. Trópusi halak, homokos partföveny, hatalmas korallzátonyok. Az egyikken három alak volt látható búvárfelszerelésben, egy hajó fedélzetén, mögöttük az azúrkék, felhőtlen égbolt. A ru-

TORCHWOOD

hájuk vizes volt, a bűvárszemüveget a homlokukra tolvá viselték, hátukon egy-egy színes oxigénpalack. Úgy festettek, mint három különleges trópusi hal.

Az ablak melletti polcon egy súlyzó hevert. Az egész lakás rideg, levegőtlen és hideg volt. Pontosan olyan, mintha egy kéthetes nyaralás után először lépne be a tulajdonosa.

Gwen segített Betty-nek leülni egy ósdi zöld karszékbe. A nő hálásán nézett rá. Összehúzta magán fehér kabátját, amelyet a tengerészetenél hordanak.

- Az én nevem Gwen. Mit csinált itt egészen pontosan, Betty? Jól ismerte Mr. Wildmant?

Betty bólintott, majd felsóhajtott. Még mindig kissé riadtnak tűnt.

- Rendben. Koncentráljuk Mr. Wildmanre, és arra, hogy mit tud róla. Segítsen nekünk, Betty!

Gwen tudta, hogy ezzel a félbemutatkozással kissé sikerült beférkőznie a nő bizalmába. Wildman jéggé fagyva fekszik a hullaházban, és még mindig nem tudják, miért lett öngyilkos. Talán ez a nő segíthet.

- Tudja, hogy hol lehet Mr. Wildman?

- Egyiptomban, azt hiszem. Sokat beszélt arról, hogy oda szeretni utazni... Dahab? A Vörös-tenger mellett? Mindig nevettem rajta, mert állandóan azt hangoztatta, hogy ott lebeg majd a vízen a só miatt. Összekeverte a Holt-tengerrel – hangja egyre gyengébb lett – Holt-tenger – ismételte, és mélyen Gwen szemébe nézett. – Istenem! Ugye, nem esett baja? Mondja, hogy jól van! Mi történt vele?

- Nem tudjuk. De ne aggódjon, nincs semmi baj! – súgta Gwen, és gyengéden megérintette a nő vállát.

Wildman nem lehetett az az előrelátó típus, gondolta magában Gwen. A múlt héten még rendesen járt a munkahelyére, ahogy Toshiko az azonosítókártya alapján kiderítette. Nem az a fajta, aki otthagyná a munkahelyét, otthagyná Walest, hogy Egyiptomba utazzon. De akkor miért beszélt Betty-nek erről az utazásról? Miért is beszélt Betty-nek bármiről?

- Milyen kapcsolat fűzi Mr. Wildmanhez? – kérdezte szigorúan Gwen.

ESŐS NAPOK CARDIFFBAN

– A szomszédja vagyok – szipogott a nő, és elővett egy zseb-kendőt a kardigán zsebéből, kifújta az orrát, és továbbra is ott ült a karszékbe húzódva. – Én szoktam a növényeit locsolni, amikor nincs itthon – mutatott a sápadtzöld levelű valamire a szoba egyik sarkában, pontosabban az egyetlen növényre az egész szobában. – Ez egy *Amyris elemifera*, nem szabad elhanyagolni.

Betty csodálkozva figyelte a helyiségben fel-alá futkosó férfit, aki egy műszerrel a kezében mindent alaposan megnézett, le sem tudta venni róla a szemét. Jack óvatosan átlépett a gáztűzhelyhez, átgázolva a leterített leopárdbőrön. A kapitány rezzenéstelen arckifejezéssel kísértelt a konyhából, majd kissé rideg mosollyal a két nőhöz lépett.

– Jack Harkness kapitány – mutatkozott be. – Honnan is jött?
Betty zavartan nézett a férfira.

– Elnézést – mondta Jack. – De ahogy az előbb engem bámult, az az érzésem támadt, mintha ismerne engem. De én nem emlékszem önre.

Gwen csodálkozva figyelte Jacket. A rövid szőke hajú, kissé csapott állú nő igen csinos volt; karcsú, izmos testén A vonalú, térdig érő ruhát viselt; a lába elég izmos volt. Gwen először azt hitte, ezért is keltette fel Jack érdeklődését.

– Oké – vágta rá Jack, hátralépett, és intett Gwennek, hogy álljon fel. – Nincs itt semmi érdekes – súgta Gwen fülébe.

– Leszámítva ezeket a bútorokat – mondta Gwen mosolyogva, és még egyszer körbenézett a szobában.

– Nem érzékel semmilyen háttérsugárzást – mondta halkán Jack –, ha Wildman egyáltalán járt itt azóta. Nem találtam egyetlen sem az eltűnt tartályok közül.

– Lehet, hogy Wildman csak zuhanyozni és borotválkozni járt haza – állapította meg Gwen.

– Igen – bólintott Jack. – A tartályokat valahol máshol kellett elrejténie. Senki nincs itt Cardiffban, aki ilyen mértékű sugárzást túlélne. Ezt átadom Toshnak, hátha ő jut valamire – azzal a fürdőszoba felé fordult. – Még van egy dobásom.

Gwen rámosolygott Betty-re, és visszaült a karszékbe, hogy folytassa a beszélgetést, amikor Jack felkiáltott.

Gwen felpattant, és berohant a fürdőszobába. Jack egy hosszú, bézs színű, víztől lucskos törülközőt tartott a jobb kezében.

TORCHWOOD

Gwen megdermedt, ahogy belepillantott a kádba, ahol négy végtag tekergőzött kifelé a vízből. Sem feje, sem törzse nem volt ennek a lénynek. Az egyre jobban kifelé nyúló karok bőre érdes volt. Két kar szorosan rátapadt a fehér csempékre, majd egy különös cuppanás kíséretében levált, és megpróbált visszatapadni, hogy feljebb jusson. Másik kettő a kádból igyekezett kifelé az ellenkező irányba, ezek vagy három láb hosszúak is lehettek. Gwen, aki megtorpant az ajtóban, azt a nyúlványt bővölte, amelyik már a kád szélén volt. A közelebbi kipécézte magának Jack jobb karját, és a peremről lekúszva a padlón már egyre közelebb jutott a sötét kabát széléhez. Jack jobbáiban a vizes törülközővel, bal kezében a revolverrel próbálta távol tartani magától a tócsában vonagló különös csápot.

Gwen pár másodperc múlva tért csak magához.

- Ez pont olyan, mint amit rád köpött Wildman, csak valamivel nagyobb - állapította meg, de hangja vibrált az idegességtől.

- Most az nem nagyon izgat, hogy mekkora, az már inkább, hogyan is tüntessem el! - kiáltotta Jack.

Gwen visszanyerte a hidegvérét, és elővette a fegyverét. Kikerülte Jacket, és egy kisebb terpeszbe állva célba vette a Jack felé igyekvő lényt, pont ahogyan Jack tanította a bázis alatti lőtéren. Lassan célra tartás, kilégzés, ujjad a ravaszon, és tűz!

Négy lövés, négy találat. Négy dörrenés visszhangzott a kisméretű fürdőszoba csempéi között. Négy lövés a még vonagló végtagokba. Amelyik a kád peremére tapadt, lassan kezdett visszahúzódni. Egy mély fekete valami nyílt ki a kádban fekvő test közepén, mint egy fekete lyuk vagy egy Aliens márkájú galaktikus porszívó, ami magába akar szippantani mindent.

„Nincs orra - állapította meg Gwen rémülten -, ez a szája!”

Mivel Jack állt közelebb, a lény őt kezdte el maga felé vonzani. Jack megtántorodott, mintha képtelen volna ellenállni, és egyre közelebb húzódott a lény szája felé. Gwen nem tehetett semmit, nem tudta megállítani a kapitányt.